

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M., spol. s r. o.**, zast. JUDr. Martinem Kopeckým, advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 24, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2006, č. j. 9 Ca 220/2004 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalované **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále také „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl shora uvedené usnesení městského soudu, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žalobě proti fiktivnímu rozhodnutí předsedy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též Rada) ze dne 15. 7. 2000 o odeprání poskytnutí informace žalobci.

Městský soud vyšel ze skutečnosti, že žalovaný po zahájení řízení žalobci požadované informace poskytl. Žalobce sice k výzvě soudu sdělil, že poskytnuté informace neodpovídají v plném rozsahu jeho žádosti, ale soud porovnáním žádosti a poskytnutých informací dospěl k závěru, že byly poskytnuty srozumitelné a vyčerpávající informace, a že tedy došlo k uspokojení úkonem žalované ve smyslu § 62 odst. 1 s. ř. s. Proto řízení podle § 62 odst. 4 s. ř. s. zastavil a žalované uložil nahradit žalobci náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel kasační stížností namítá, že podmínky pro zastavení řízení nebyly splněny. Žalovaný mu sice po zahájení soudního řízení určité informace poskytl dopisem ze dne 19. 9. 2005, ale jedná se o informace neurčité a neúplné. Zvláště je to zřejmé u třetí položené otázky, týkající se opatření učiněných Radou vůči držitelům licence rozhlasového vysílání nedodržujících podmínky licence. Odpověď jen zcela nekonkrétně odkazovala na právní úpravu s tím, že podle ní Rada postupuje. Taková odpověď není vyhověním žádosti o informaci a stěžovatel také k výzvě soudu s výslovně sdělil, že k uspokojení nedošlo. Zastavením řízení došlo k porušení jeho práva na projednání žaloby, při němž by se prokázalo, že žalovaný své povinnosti při poskytování informací nesplnil. Soud si sám bez projednání žaloby tuto otázku posoudil a zhoršil tím paradoxně procesní možnosti obrany žalobce proti nezákonnému správnímu rozhodnutí. Otázka poskytnutí či neposkytnutí informací nebyla projednána a žalobce nemohl navrhnout důkazy. Proto navrhuje zrušení napadeného usnesení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že rozhodnutí soudu považuje za správné a nijak nezasahující do procesních práv stěžovatele. Žalovaná po zahájení řízení soudu sdělila, že hodlá informace poskytnout a také tak dopisem ze dne 19. 9. 2005 učinila. Žalovaná přitom poskytla veškeré informace, které od ní byly požadovány. Bližší informace nemohla poskytnout ani k otázce na opatření činěná proti provozovatelům vysílání porušujícím licenční či zákonné podmínky, neboť tak žádost o informace nezněla. Proto navrhuje potvrzení usnesení soudu.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Stěžovatel uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrdí, že rozhodnutí soudu o zastavení řízení je nezákonné.

Městský soud postupoval podle § 62 odst. s. ř. s. v rozhodném znění. Podle odst. 1 tohoto ustanovení, dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil.

V daném případě byla dne 6. 9. 2004 podána žaloba. Dne 7. 7. 2005 sdělila žalovaná soudu, že se žalobcem jedná a hodlá vyřešit spor smírnou cestou. K dotazu soudu sdělil žalobce dne 20. 9. 2005, že si smírné řešení nedovede představit, a připojil dopis, jímž mu žalovaná sdělila, že informace poskytne do 15 dnů. Soud proto požádal žalovanou, aby sdělila, zda hodlá uspokojit navrhovatele ve smyslu § 62 s. ř. s., a ta jí odpověděla, že informace poskytla žalobci dne 19. 9. 2005, a připojila stejnopis poskytnutých informací. K další výzvě soudu (§ 62 odst. 3 s. ř. s.) sdělil žalobce dopisem ze dne 22. 5. 2006, že poskytnuté informace nejsou úplné. Na to soud řízení zastavil.

Podle § 62 odst. 4 s. ř. s. soud zastaví řízení nejen v případě sdělení navrhovatele, že je uspokojen, ale i v případě nevyjádří-li se takto, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.

Soud je tedy oprávněn k vlastnímu posouzení míry uspokojení navrhovatele, a to nejen v případě, že žalobce na výzvu nereaguje vůbec, ale i v případě, že reagoval, ovšem uspokojeným se být necítí.

K posouzení správnosti úvahy soudu je třeba porovnat žádost o poskytnutí informace a dopis žalované, kterou jí mělo být vyhověno.

Žádostí o poskytnutí informací ze dne 16. 6. 2004 stěžovatel požadoval sdělení, zda Rada zjistila u některých držitelů licence k rozhlasovému vysílání porušení licence spočívající ve včasném nezahájení vysílání proti lhůtě dané zákonem č. 468/1991 Sb., kterých držitelů licence se to týkalo a jaké učinila Rada úkony v případě takových zjištění (zahájená správní řízení o uložení pokuty či odnětí licence, prodloužení možnosti zahájit vysílání apod). Dále zda Rada umožnila provozovat vysílání některými držiteli licence k rozhlasovému vysílání nejdříve jako vysílání zkušební a o jaké držitele licence se jednalo. Nakonec jaké úkony učinila Rada při zjištění, že některý držitel licence k rozhlasovému vysílání, který zahájil nově vysílání, nedodržuje při zahájení vysílání (do 3 měsíců) všechny podmínky udělené licence (rozsah a obsah vysílání).

V dopise žalované ze dne 19. 9. 2005 je zejména uvedeno :

- 1) jediné správní řízení podle zákona č. 468/1991 Sb. o odnětí licence bylo zahájeno s tazatelem, společností M. spol. s r.o., a to dne 21. 10. 1996 pro nezahájení pozemního vysílání v zákonem stanovené lhůtě. Jiné řízení zahájeno nebylo, s výjimkou řízení zahájeného se S. K. – R. T., jemuž byla licence odňata dne 31. 7. 1997.
- 2) Rada nikdy neudělovala licence ke zkušebnímu vysílání.
- 3) V případě porušení povinností stanovených zákonem č. 231/2001 Sb. provozovatelem vysílání nebo podmínkami licence upozorní jej Rada na porušení zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě. Pokud jí využije, sankci nestanoví. Upozornění se neužije, byl-li zákon porušen zvláště závažným způsobem. Výše pokut je stanovena v § 60 zákona o vysílání, v § 63 jsou obsažena kritéria pro ukládání pokut a v § 63 další sankční ustanovení týkající se možnosti rady odejmout licenci. Stejně principy obsahoval i původní zákon č. 468/1991 Sb., kdy Rada nejprve stanovila lhůtu k nápravě a nedošlo-li k ní uložila pokutu. Rada měla také možnost odejmout licenci v případě nezahájení vysílání v zákonné lhůtě. Na základě těchto ustanovení Rada postupovala a postupuje při zjištění, že některý provozovatel nedodržuje podmínky udělené licence.

Právě odpověď uvedenou v bodě 3) považuje stěžovatel za neúplnou a neodpovídající jeho žádosti o informaci.

Prvé dvě odpovědi jsou ve vztahu k položeným otázkám zcela vyčerpávající a konkrétní. Odpověď třetí se skutečně vyznačuje nekonkrétností. Nejvyšší správní soud však shodně s městským soudem dospěl k závěru, že i tato odpověď odpovídá dotazu. Dotaz sám totiž byl totiž v této části rovněž poměrně nekonkrétní. Žalobce nekonkretizoval, že požaduje výčet opatření, vůči komu byla činěna, kdy a z jakých důvodů. Nežádal ani přehled zahájených správních řízení, jak to učinil v otázce první, na kterou mu pak také bylo konkrétně odpovězeno. Za takové situace lze subjektivní nespokojenost stěžovatele s poskytnutou odpovědí přičítat pouze nedostatečně formulované otázce.

Namítá-li dále stěžovatel, že zastavením řízení byla zhoršena možnost procesní ochrany proti nezákonnému rozhodnutí, lze mu přisvědčit, neboť zastavením řízení této možnosti dokonce pozbyl. Není zcela jasné, co stěžovatel míní tvrzením, že pokud neproběhlo

jednání, nemohl navrhnout důkazy. Neuvedl totiž, jaké důkazy měl na mysli, zda ve vztahu k původnímu rozhodnutí, či zda hodlal prokazovat, že poskytnutá informace není pravdivá - to ovšem netvrdí. Důkazy ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí skutečně nelze provést, je-li řízení zastaveno. To však neznamená, že tím soud stěžovatele zkrátil nepřipustně na jeho právech.

Žaloba proti správnímu rozhodnutí je institutem ochrany před nezákonným rozhodováním správních orgánů. Zavedl-li zákon rovněž institut uspokojení navrhovatele a spojil-li s ním možnost zastavení řízení, logicky upřednostnil možnost správního orgánu své pochybení uznat a napravit a soudnímu řízení tak předejít. V takovém případě by totiž soudní rozhodnutí bylo pouhou deklarací nezákonnosti, které si je žalovaná strana vědoma, a proto ji také napravila. V případě žaloby proti fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informace je požadovaného cíle dosaženo právě tím, že informace poskytnuta je, aniž by tu snad došlo nezákonným rozhodnutím k nějaké újmě. Újma způsobená nezbytností sporu pak byla vyrovnána přiznáním nákladů řízení.

V daném případě tedy nebyl naplněn namítaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 1 s. ř. s.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu